

p/coco/o

ฝากความคิดถึง ไปกับตู้โทรศัพท์ แห่งสายลม

QUEL CHE AFFIDIAMO AL VENTO

ลอร่า
เมสสินา
เขียน

วรรณนา
วณิชิตร์
แปล

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ฝากความคิดทิ้งไปกับ ตู้โทรศัพท์แห่งสายลม

Quel che affidiamo al vento

ลอร่า เมสสินา

เขียน

วรรณภา วงษ์ฉัตร

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“...เมื่อคืนวานนี้ผมอ่านนิทานเรื่อง *ปีเตอร์แพน* ให้หลานชายผมฟัง
มันเป็นเรื่องของเด็กชายบินได้ที่สูญเสียเงาของเขาไป
และเด็กหญิงที่เย็บเงาไว้กับสันเท้าของเขากลับคืน
คุณรู้มั้ยว่าผมคิดว่านั้นคือสิ่งที่เราทำเมื่อเราขึ้นไปยังสวนของซูซูกิชังบนเนินเขาสูงนั้น
เรากำลังพยายามเอาเงาของเรากลับคืนมา”

— ลอร่า เมสสินา

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบรินทร์กรุ๊ป

ฝากความคิดถึงไปกับตู้โทรศัพท์แห่งสายลม

Quel che affidiamo al vento

p/pcco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   **Piccolo Publishing**

© 2020 First published in Italy by Piemme

This edition published in arrangement with Grandi & Associati

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5408-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ ฤษณีย์ วิริตกพันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อังอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล • บรรณาธิการ ปรีชา ตาสาโรจน์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์

คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร ขวัญ เปรมิกา • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวระขอ

คำนำสำนักพิมพ์

“กาลเวลาอาจผ่านไป แต่ความทรงจำถึงคนที่เรารักไม่เคย
แก่เลย มีแต่เราเท่านั้นที่แก่”

ฝากความคิดถึงไปกับตู้โทรศัพท์แห่งสายลม คือเรื่องราวของ
ยูอิ หญิงสาวผู้ต้องก้าวผ่านช่วงเวลาเลวร้ายในชีวิตไปกับเหตุการณ์
สึนามิในปี ค.ศ. 2011 ที่ประเทศญี่ปุ่น

เธอสิ้นหวัง โดดเดี่ยว และหมดกำลังใจ จนวันหนึ่งมีคน
โทรศัพท์เข้ามาในรายการของเธอเกี่ยวกับตู้โทรศัพท์สายลม ที่เมือง
โอะสึจิ ตู้โทรศัพท์ที่เธอฝากความรักความคิดถึงและบอกเล่าเรื่องราว
ต่างๆ ให้กับคนที่จากไป

เมื่อเดินทางไปที่นั่น ชีวิตของเธอก็เปลี่ยนไป

หนังสือเรื่องนี้มีเค้าโครงเรื่องจริงมาจากชายคนหนึ่งในจังหวัด
อิวะเตะ ซึ่งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของญี่ปุ่น เขาติดตั้งตู้โทรศัพท์
ไว้ในสวนของบ้านเขาที่เชิงเขาคุจิระยามะ หรือเขาวาฬ อยู่ติดกับเมือง
โอะสึจิ ซึ่งเป็นหนึ่งในสถานที่ซึ่งถูกสึนามิเล่นงานจนเสียหายมากที่สุด
เมื่อวันที่ 11 มีนาคม ค.ศ. 2011

ในตู้โทรศัพท์มีโทรศัพท์สีดำเก่า ๆ เครื่องหนึ่งที่ไม่ได้ต่อสาย
และทำหน้าที่ส่งเสียงไปกับสายลม

แม้ความเศร้าจะอยู่กับเธออย่างยาวนาน แต่ในวันหนึ่งเธอก็ต้อง
ก้าวข้ามผ่านเรื่องราวเหล่านั้นไป

มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่เป็นเบลล์การ์เดียทุกเย็นเพื่ออ่านหนังสือพิมพ์
ออกมาดัง ๆ ให้คุณปู่ของเขาฟัง

มีหลายคนไปที่นั่นเพื่อร้องไห้โดยไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น

มีคนหนึ่งไปเพื่อปลอบโยนญาติผู้เสียชีวิตที่ไม่ได้ถูกฝังศพ

เพราะสูญหายที่กัณหาสมุทร ซึ่งมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าอยู่ตรงไหน หรืออยู่ในกองกระดูกกองหนึ่งในหลายกองที่เกิดจากภัยพิบัติ

มีคุณแม่คนหนึ่งที่สูงยิ่ยลูกสามคนในเหตุการณ์สึนามิ และทนความเจ็บไม่ได้ เธอจึงพูดและพูดเพื่อพยายามเติมเต็มช่องว่างที่ยังเหลืออยู่

มีเด็กหญิงตัวน้อย ๆ คนหนึ่งที่จะโทรศัพท์ไปหาสุนัขของเธอเพื่อถามมันว่าชีวิตหลังความตายเป็นอย่างไร

ในแต่ละปีมีผู้คนมากมายมาเยือนตู้โทรศัพท์นี้หลายพันคน หลายคนเชื่อว่าลมที่เบลล์การ์เดียจะช่วยพัดพาถ้อยคำและความคิดถึงส่งไปถึงคนที่เราคะนึงหา

สุดท้ายแล้ว เมื่อถึงวันหนึ่งเราจะพบว่า ความเจ็บปวดต่างๆ ที่ต้องเผชิญมา เราเองที่เป็นคนต้องเยียวยาใจในรูปแบบที่แตกต่างไปของแต่ละคน

ขอให้ความคิดถึงของทุกคนส่งไปถึงคนที่คุณต้องการ

p/ccco/o

แต่เดี่ยวสุเกะ โซสึเกะ และเอมิลิโอ
แต่เสียงทั้งหลายที่จะอยู่กับพวกคุณเสมอ

เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ได้รับแรงบันดาลใจจากสถานที่จริง
ในจังหวัดฉะเชิงเทรา ซึ่งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของญี่ปุ่น

วันหนึ่ง ชายคนหนึ่งได้ติดตั้งตู้โทรศัพท์ไว้ในสวนของบ้านเขา
ที่เชิงเขาคุจิระยามะ หรือเขาวาฬ อยู่ติดกับเมืองโอะสึจิ ซึ่งเป็น
หนึ่งในสถานที่ซึ่งถูกสันนิษฐานว่าอันตรายมากที่สุดเมื่อวันที่ 11
มีนาคม ค.ศ. 2011

ในตู้โทรศัพท์มีโทรศัพท์สีดำเก่า ๆ เครื่องหนึ่งที่ไม่ได้ต่อสาย
และทำหน้าที่ส่งเสียงไปกับสายลม

มีผู้คนเดินทางไปเยือนที่นั่นหลายพันคนทุกปี

มันเป็นการเปลี่ยนผ่านจากชีวิตหนึ่ง
ไปสู่อีกชีวิตหนึ่ง
เป็นคนอเนก
ที่เปลี่ยนแควงออร์เคสตรา
แต่เสียงเพลงยังคงอยู่ ณ ที่เดิม

Mariangela Gualtieri

จงดั้นเกิด ลมเหนือ และ
จงมาเกิด ลมใต้
จงดัดผ่านสวนของข้า
ให้กลิ่นหอมฟุ้งกระจาย
ให้ยอดรักของข้าเข้ามาในสวนของเขา
และเสพผลไม้อันโอชะเกิด
(...)

จงจากเลบานอนไปกับข้าเกิด เจ้าสาวของข้า...

Song of Songs 4 : 16, 8

อย่าเอ่ยด้วยความรักมากเกินไป

Kojiki

บทนำ

สายลมแรงพัดโบกทิวไม้ในสวนเบลล์การ์เดียที่กว้างใหญ่และ
ลาดชัน

ผู้หญิงคนนั้นยกคอกขึ้นบังหน้าพลางกัมตัวลงตามสัญชาตญาณ
แล้วเธอก็ยืดตัวตรงขึ้นอีกครั้งแทบจะทันที

เธอมาถึงก่อนฟ้าสาง และเฝ้าจับตามองขณะที่แสงอรุณเริ่ม
ส่องสว่าง แต่ดวงอาทิตย์ยังคงซ่อนเร้น เธอชนถุงใบใหญ่หลายใบลง
จากรถ ในถุงเหล่านั้นมีแผ่นพลาสติกเนื้อหนายาวห้าสิบเมตรม้วนไว้
ในกระบอก เทปพันสายไฟหลายม้วน ตะปูเกลียวสิบกล่องสำหรับ
ตอกติดพื้น และก้อนที่มีด้ามจับสำหรับผู้หญิง พนักงานขายที่ร้าน
โคแนนซึ่งเป็นร้านขายอุปกรณ์งานช่างขนาดใหญ่ของอนุญาติคู่มือ
ของเธอ เขาบอกว่าเขาแค่อยากดูขนาดมือ แต่เธอพบว่าเธอยืนตัว
แข็งทื่อและไม่อาจตอบสนอง

เวลานี้เธอกำลังรีบเดินไปทางตู้โทรศัพท์ มันดูประหลาดราวกับ
ทำด้วยแคนดี้เคน¹ และเมอแรงป็น สายลมโหมกระหน่ำ เธอมีเวลา

¹ ลูกกวาดรูปไม้เท้า มักเป็นลายขาวแดง

ไม่มากนัก

พวกเขาทำงานกันแบบไม่หยุดพักบนเนินเขาเหนือเมืองโอะสึจิมาเป็นเวลาสองชั่วโมงแล้ว เธอทำหน้าที่ห่อหุ้มตู้โทรศัพท์ ม้านั่งยาวป้ายทางเท้า และหุ้มประตูโค้งเล็กๆ ตรงจุดเริ่มต้นของทางเดินด้วยผ้าใบกันน้ำ ท่ามกลางพายุลมแรงที่ไม่ได้แผ่วลงเลยแม้แต่นาทีเดียวบ่อยครั้งมากที่เธอถอดตัวเองโดยไม่ตั้งใจแบบเดียวกับที่เคยทำอยู่หลายปีทุกครั้งที่เธอรู้สึกว่ารสนิยมของตัวเองกำลังรุนแรง แล้วเธอก็จะกลับมาเย็นหืดเหมือนเดิม เธอจะยืดหลังตรง และเผชิญหน้ากับหมู่เมฆที่เวลานี้ปกคลุมทั่วเนินเขา

ต่อเมื่อทำเสร็จและได้รสชาติไอเค็มของทะเลในปาก รวบรวมว่าโลกได้พลิกตัวแล้วนั่นแหละ เธอจึงยอมหยุดและทิ้งตัวลงนั่งอย่างหมดแรงบนม้านั่งยาวที่เธอห่อหุ้มไว้จนดูเหมือนเป็นตัวใหม่ในรังใหม่ เธอรู้สึกได้ว่ารองเท้าบูตหนักอึ้งเพราะล้นรองเท้าอัดแน่นไปด้วยดิน

เธอบอกตัวเองว่า หากว่าโลกจะถล่มทลายลงตอนนี้ เธอก็จะขอถล่มทลายไปกับมันด้วย แต่ถ้ามันมีโอกาสแม้เพียงน้อยนิดที่โลกจะยังคงอยู่ได้ เธอก็จะขอใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีทำให้มันยังคงอยู่

เมืองที่อยู่ข้างล่างลับไหล มีหน้าต่างไม่กี่บานที่ยังดูสว่างด้วยแสงเรืองรองของโคมไฟ แต่คนส่วนใหญ่ปล่อยหน้าต่างม้วนลงและตีท่อนไม้ตึงผนังกันฝนไว้ให้แข็งแรงเพื่อเตรียมตัวรับพายุไต้ฝุ่นที่กำลังจะมา บางคนวางถุงทรายยันประตูไว้เพื่อกันไม่ให้ประตูถูกกระชากหลุดจากบานพับเมื่อถูกพายุลมแรง และเพื่อกันฝนไม่ให้ท่วมห้องหับที่อยู่ข้างใน

ทว่าดูเหมือนยูอิไม่รับรู้ต่อพายุฝนและหมู่เมฆดำทะมึนบน

ท้องฟ้า ยูอิสำรวจผลงานของตัวเอง...แผ่นพลาสติกกับเทปที่เธอใช้ปกป้องตู้โทรศัพท์ ม้านั่งไม้ แผ่นปูทางเดินที่เรียงเป็นแถวเดียว ชุ่มประตูดัง และป้ายที่เขียนว่า “โทรศัพท์แห่งสายลม”

ทุกอย่างจมโคลนและมีน้ำขัง ถ้าพายุไต้ฝุ่นจะสร้างความเสียหายใดๆ เธอพร้อมจะอยู่ที่นี้เพื่อตริ่งทุกอย่างไว้กับที่

ยูอิไม่สะอึ้นสะเทือนกับความจริงที่เป็นเรื่องพื้นฐานที่สุดว่า วัตถุสิ่งของล้วนไม่มีความเปราะบางเหมือนกับเนื้อหนังมังสา วัตถุซ่อมแซมหรือเปลี่ยนใหม่ได้ แต่ร่างกายไม่อาจทำได้ ร่างกายอาจจะแข็งแกร่งกว่าวิญญาณ ซึ่งถ้าแหลกสลายเมื่อไร มันอาจแหลกสลายแบบนั้นไปชั่ววันรันดร์ แต่ร่างกายอ่อนกว่าไม้ ตะกั่ว หรือเหล็ก การที่ ยูอิปฏิเสธไม่ยอมรับรู้เรื่องนี้ ย่อมหมายความว่าเธอไม่รู้เลยสักนิดถึงภยันตรายที่เธอกำลังเผชิญ

“เดือนกันยายนแล้ว” ยูอิถอนใจพลางเพ่งพินิจความมืดครึ้มบนท้องฟ้าที่กำลังโกล้เข้ามาจากทางทิศตะวันออก มันมีชื่อว่า นางะสึกิ หรือ ‘เดือนแห่งคำคืนอันยาวนาน’ แต่ยูอิจะพูดคำพูดประโยคเดียวกันนี้ทุกเดือน...เดือนตุลาคมแล้ว...เดือนพฤศจิกายนแล้ว...เดือนธันวาคมแล้ว เธอเคยพูดว่ามันเป็นเดือนเมษายนแล้ว แล้วก็เดือนพฤษภาคม และต่อไปเรื่อยๆ เป็นรายการที่ไม่มีวันจบของวันเวลาที่เริ่มต้นตั้งแต่วันที่ 11 มีนาคม ค.ศ. 2011

ทุกสัปดาห์คือการต่อสู้ดิ้นรน ทุกชั่วโมงของทุกเดือนกองสุมอยู่ในห้องใต้หลังคาเพื่อรอนาคตกที่อาจไม่มีวันมาถึง

ยูอิมี่เรือนผมยาวสีเข้มที่เป็นสีบลอนด์ตรงปลาย รวากับว่าผมเธอลอกจากข้างล่างขึ้นมาข้างบน เธอเลิกล้มผมเมื่อแม่กับลูกสาวของเธอถูกทะเลาะกัน เธอตัดเส้นผมให้สั้นลงทีละนิดทุกครั้ง จนกระทั่งในที่สุดมันก็ดูเหมือนแสงทรงกลดที่ร่วงหล่นลงมา...สีผมที่ตัดกันระหว่างสีเหลืองกับสีดำตามธรรมชาติลงเอยด้วยการดูเหมือนเป็นบันทึกความเศร้าเสียใจของเธอ...เหมือนกับปฏิทินสำหรับเทศกาลหรือโอกาสพิเศษต่าง ๆ

ตราบนิดที่ยูอิมี่ยังมีชีวิตอยู่ เธอเป็นหนี้ชีวิตส่วนนี้ เป็นหนี้ตู้โทรศัพท์สีขาวที่มีหลังคาสีฟ้าและมีโทรศัพท์สีดำตั้งอยู่ข้างสมุดจดบันทึกบนชั้นไม้เล็ก ๆ นี่เธอจะหมุนหมายเลขโทรศัพท์แบบเดาสุ่มมือเธอจะยกโทรศัพท์ขึ้นแนบหู และเธอจะร่ำคำพูดใส่โทรศัพท์ บางครั้งยูอิมี่ร้องไห้ บางคราวก็หัวเราะ เพราะชีวิตยังคงมีเรื่องน่าเศร้า แม้กระทั่งหลังเกิดโศกนาฏกรรม

ในที่สุดยูอิมี่ก็สังเกตเห็นว่าเวลานี้พายุดีเปรสชันจะมาถึงตัวเธอแล้ว

สายลมแรงเป็นเรื่องราวธรรมดาในแถบนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฤดูร้อน ลมพายุจะพัดทำลายภูมิประเทศ ทำให้หลังคาเปิดและกระเบื้องปลิวกระเด็นไปทั่วพื้นดินเจมีล็ดพันธุ์ และทุกครั้งที่มันเกิดขึ้น ซูซูกิซัง² ผู้ดูแลสวนเบลล์การ์เดียนจะปกป้องสวนนี้ด้วยความรักอย่างทะนุถนอมและอ่อนโยน

แต่ทีวอนนี่พายุดีเปรสชันน่าจะต้องมีอำนาจทำลายล้างมากกว่าปกติ

² คำลงท้ายชื่อด้วยความเคารพนับถือ ใช้สำหรับคนทุกเพศทุกวัย

ชูชุกีซังก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น ชาวสื่อเรื่องความเจ็บป่วยของเขาแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว เนื้อหาของข่าวนี้ไม่ชัดเจน แต่ผู้คนรู้ดีว่าเขาต้องนอนรักษาตัวในโรงพยาบาล

ถ้าเขาไม่ได้อยู่ที่นั่นเพื่อปกป้องสวน แล้วใครจะอยู่

ในความคิดของยูอิ พายุไต้ฝุ่นคือเด็กชายแววดาชั่วร้ายที่วางแผนจะสาदन้าทั้งถึงใส่ปราสาททรายซึ่งเด็กคนอื่นบรรจงสร้างไว้อย่างดี...เด็กคนอื่นที่อ่อนประสบการณ์กว่าและใส่อ้อมมากกว่าเด็กชายคนนี้จะคอยสังเกตเหยื่อของเขาจากหลังโซดหิน และพร้อมจะโจมตี

หนุ่มเมฆเคลื่อนย้ายอยู่เป็นนิจและอย่างรวดเร็ว ขณะที่แสงสว่างลั่นไหลไปทางทิศตะวันตก ดวงอาทิตย์ปรากฏตัวชั่วคราว และอาบร่างเธอด้วยแสงอบอุ่นก่อนจะผลุบหายไปอีกครั้ง

แล้วทันใดนั้นสวนแห่งนี้ก็ตกอยู่ในความมืดมิดกับลมพายุที่พัดดังกระหึ่มจนหูอื้อ ทุกอย่างรอบกายยูอิถูกพัดลู่ภายใต้โทะสะของมัน

เรือนผมของยูอิฟูฟองเหมือนผมของเมดูลา³ มันถูกลมพัดแยกเป็นสายที่พลิ้ววนเหมือนกระแสน้ำวนรอบศีรษะของเธอ มันให้ความรู้สึกเหมือนคำเตือนสำหรับเหล่าต้นไม้ที่กำลังจะถูกถอนรากถอนโคนจนเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยในเร็ว ๆ นี้ ไม่ว่าจะเป็นดอกฮิกันบานะ⁴ สีแดงเข้ม หรือที่เรียกว่าดอกไม้แห่งสวรรค์ หรือดอกไม้คนตาย...

³ สตรีในตำนานของกรีกที่มีหน้าตาสวยงามมาก แต่มีผมเป็นงู

⁴ ดอกเรดสไปเดอร์ลิลี หรือพลับพลึงสีแดง หรือพลับพลึงแมงมุม แต่มักเป็นที่รู้จักกันในนามดอกไม้คนตาย

ดอกไฮเดรนเยียที่ผลิบานแล้วและร่วงโรยเพื่อเพาะพันธุ์ใหม่อีกครั้ง...
ช่อดอก *ฟูเซินคาสิระ*⁵ สีขาวที่มีลูกสีเขียวซึ่งเด็ก ๆ ชอบเล่นเหมือน
เล่นระฆัง

ถึงแม้ว่ามันเริ่มยากที่จะยืนให้อยู่ แต่ยูอิกิจำเป็นต้องลุกไป
ตรวจดูเป็นครั้งสุดท้ายว่าทุกอย่างได้รับการปกป้องไว้อย่างดีแล้ว
เธอจุดตัวเองเดินไปตามพื้นสลับกับเอนกายไปตามลม ในที่สุดเธอ
ก็ไปถึงสุดทางเดินจนได้ ยูอิจิสำรวจดูตะขอที่เธอใช้เกี่ยวผ้าใบไว้กับ
ตู้โทรศัพท์ที่อีกรอบ แล้วจึงจุดตัวเองฝ่าแรงลมโดยกางแขนไปด้วย
ราวกับกำลังแหวกว่าย

แผ่นปูพื้นแผ่นหนึ่งดังกรอบแกรบได้ทำยูอิกิ ความทรงจำ
ท่วมท้นในสมองของยูอิกิทันที เธอนึกถึงเสียงของลูกสาวเธอที่เรียก
ก่อนหินที่ปิดห้องร้องไถ่บ้านของพวกเขาว่า ‘ขนมปังกรอบ’

ยูอิกิมีความสุขที่ได้กอบกู้ความทรงจำอีกหนึ่งเรื่อง

สมัยยังเด็ก เราเห็นความสุขในทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นรถไฟ
ของเล่นที่ไต่ขึ้นมาจากตะกร้า หรือแผ่นฟิล์มถนอมอาหารที่ห่อหุ้ม
รอบขนมเค้กชิ้นหนึ่ง หรือรูปถ่ายของวิวทิวทัศน์ที่มีเรายืนอยู่ตรงกลาง
และสายตาทุกคู่มองมาที่เรา

แต่ทุกอย่างจะซับซ้อนมากขึ้นเมื่อเราโตเป็นผู้ใหญ่ ความสุข
คือความสำเร็จ คือหน้าที่การงาน คือผู้ชายหรือผู้หญิง คือทุกสิ่ง

⁵ ดอกบัลลูน (ต้นโคกกระออม) เป็นไม้เลื้อยมีผลเป็นรูประฆัง

ที่คลุมเครือ และต้องใช้ความพยายามอย่างมาก ไม่ว่าความสุขจะเป็นแค่คำพูดที่เราใช้กับชีวิตของเราหรือไม่ก็ตาม แต่ส่วนใหญ่แล้วมันก็เป็นแค่คำพูดคำหนึ่งเท่านั้น

วัยเด็กสอนอะไรบางอย่างที่แตกต่างออกไปในเรื่องของความสุขบ้าง ยุติคิด ทั้งหมดที่คุณต้องทำคือยื่นมือของคุณออกไปให้ถูกที่ถูกทาง แล้วคุณก็จะได้มันมา

ภายใต้ท้องฟ้าสีเทาอึมครึม สตรีวัยสามสิบปีคนนี้อยืนตัวตรง แม้ว่าจะมีพายุลมแรง เธอยืนครุ่นคิดว่า ความสุขเป็นสิ่งที่จับต้องได้ เธอหมกมุ่นอยู่กับความคิดนี้ แบบเดียวกับที่ครั้งหนึ่งเธอเคยหมกมุ่นกับหนังสือหรือเรื่องราวของคนอื่น ๆ ที่ฟังเหมือนดีกว่าเรื่องราวของเธอเองอย่างไม่มีข้อยกเว้นใด ๆ นับตั้งแต่เธอยังสาว ยูอิจิสงสัยว่ามันคือเหตุผลที่ทำให้เธอเลือกทำงานกับสถานีวิทยุหรือเปล่า เธอประทับใจชีวิตผู้อื่นและหมกมุ่นอยู่กับโลกของพวกเขา

เป็นเวลาหลายปีแล้วที่ภาพความสุขของยูอิจิคือภาพตู้โทรศัพท์กับวัตถุหนาหนักสีดำที่มีหมายเลข 1 ถึง 0 เรียงเป็นวงกลมอยู่ข้างหน้า เมื่อเธอแนบกับตู้โทรศัพท์ เธอจะดื่มด่ำไปกับภาพสวนสวยบนเนินเขาที่ห่างไกลทางตะวันออกเฉียงเหนือของญี่ปุ่น จากตรงนั้นเธอมองเห็นทะเลเป็นประกายระยิบระยับ และได้กลิ่นไอเค็มที่พวยพุ่งขึ้นมากับเกลียวคลื่น จากตรงนั้นยูอิจิจะฝันถึงการได้พูดคุยกับลูกสาวของเธอซึ่งเสียชีวิตหลังจากมีอายุได้เพียงสามปี และแม่ของเธอซึ่งอุ้มเด็กหญิงตัวน้อย ๆ ไว้ในอ้อมแขนจนกระทั่งถึงวันที่สุดท้าย

และเมื่อความสุขเป็นสิ่งที่จับต้องได้ อะไรก็ตามที่เป็นภัยต่อความปลอดภัยของมันล้วนเป็นศัตรู ถึงแม้ว่ามันอาจจะเป็นอย่างใดบางอย่างที่ไม่อาจจับต้องได้ เช่น สายลม หรือสายฝนที่เทกระหน่ำ

ลงมาจากเบื่องบน

อยู่ยอมนเสียงชีวิตที่ไม่มีความหมายของเธอเพื่อให้แน่ใจว่าจะ
ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับ สิ่ง นั้น หรือกับสถานที่ที่ทำไมันเป็นจริงขึ้นมา

ครอโยภา

I

האגודה

ยูอิดยีนเรื่องนี้เป็นครั้งแรกที่สถานีวิทยุ

ผู้ฟังคนหนึ่งโทร.มาในตอนท้ายของรายการเพื่อแบ่งปันสิ่งที่ช่วยฟื้นฟูจิตใจเขาหลังจากสูญเสียภรรยาไป

พวกเขาพูดคุยปรึกษากันถึงหัวข้อหลักของอีพี¹ นี้อย่างละเอียดในห้องตัดต่อก่อนจะตกลงกันได้ ทุกคนรู้เรื่องของยูอิด เรื่องของหุบเหวลึกที่เธอแบกไว้ในใจ แต่ยูอิดยืนยันกรานว่าไม่ว่าจะมีอะไรก็ตามเกิดขึ้นในรายการ เธอรับมือกับมันได้ ทั้งนี้ทั้งนั้นเป็นเพราะเธอผ่านความทุกข์ทรมานมามากเสียจนเธอไม่อาจรู้สึกเจ็บปวดได้อีกต่อไป

“หลังการสูญเสียบุคคลผู้เป็นที่รัก อะไรทำให้มันง่ายขึ้นสำหรับคุณที่จะตื่นขึ้นในตอนเช้าและเข้านอนในตอนกลางคืน อะไรคือสิ่งที่จุดคุณขึ้นในขณะที่คุณล้มลง”

แต่ปรากฏว่าอีพีนี้ของรายการกลับหม่นหมองน้อยกว่าที่พวกเขาคาดไว้

¹ ย่อมาจาก Episode หมายถึง ตอน หรือจาก หรือบท หรือองค์ของรายการ

สตรีคนหนึ่งจากอะโอะโมะริบอกว่าเธอจะทำอาหารทุกครั้ง ที่เธอรู้สึกเศร้า เธอจะทำทาร์ต มาการอง และแยมที่มีรสหวาน และอร่อย เธอยังทำอาหารเรียกน้ำย่อย อย่างเช่น โครเกต² หรือ ปลาอย่างซีวักกับน้ำตาล และผักต้มเป็น *เบนโตะ*³ ของเธอ เธอยังซื้อ ตู้เย็นแยกต่างหากอีกหนึ่งตู้ด้วย เพื่อที่เธอจะได้เก็บถนอมอาหาร ที่เป็นผลงานสร้างสรรค์ของเธอเมื่อใดก็ตามที่เธอมีอาการทำขึ้นมา เธอจะต้องละลายน้ำแข็งในตู้เย็นจนหมดเสมอเพื่อให้ทันเทศกาล *ฮินะมัตสึริ*⁴ หรือวันเด็กผู้หญิง ซึ่งคือวันที่ 3 มีนาคมของทุกปี มันเป็นวันที่เธอเคยฉลองกับลูกสาว เธอรู้ว่าภาพตุ๊กตาชาววังที่ตั้ง เรียงบนชั้นวางในห้องนั่งเล่นจะปลุกกระตุ้นความรู้สึกอยากปกอก หั่น และต้มขึ้นมาได้ทันที เธอบอกว่าการทำอาหารทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น มันช่วยให้เธอกลับมาเย็นอย่างมั่นคงได้อีกครั้ง

พนักงานออฟฟิศสาวจากไอจิคนหนึ่งโทรศัพท์เข้ามาแล้วว่า เธอจะไปคาเฟ่เพื่อลูบสุนัข แมว และเฟอร์เร็ต...โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เฟอร์เร็ต แค่ว่าพวกมันดูไถ่จุกเล็ก ๆ ของพวกมันกับมือของเธอ มันก็ช่วยฟื้นฟูความสุขของการมีชีวิตอยู่ให้เธอได้บ้างแล้ว ชายชรา คนหนึ่งพูดเสียงกระซิบเพื่อไม่ให้ภรรยาเขาได้ยินจากห้องนอน เขาสารภาพว่าเขาเล่นเกมปาจิงโกะ⁵ มนุษย์เงินเดือนคนหนึ่งที่กำลังเศร้าเสียใจจากการเลิกกับคนรักใช้ชีวิตดื่มโกโก้เข้ม ๆ แก่ลุ่ม

² มันฝรั่งชุบแป้งทอด

³ ข้าวกล่องที่แม่บ้านชาวญี่ปุ่นบรรจุเตรียมอย่างดีให้สามีและลูก

⁴ เทศกาลฮินะมัตสึริ หรือวันตุ๊กตา หรือวันเด็กผู้หญิง เป็นเทศกาลเฉลิมฉลองในวันที่ 3 มีนาคมของทุกปี ซึ่งจะมีการนำตุ๊กตาญี่ปุ่นที่ตกแต่งสวยงามแบบชาววังออกมาแสดงบนชั้นวาง ที่เรียงเป็นชั้น ๆ ลดหลั่นกัน

⁵ การพนันยอดนิยมในญี่ปุ่นที่มีแผงสลอตกับลูกบอล ร้านปาจิงโกะมีแพร่หลายมากในญี่ปุ่น

ด้วย *เซมเบ้*⁶ กรอบๆ

ทุกคนยิ้มเมื่อแม่บ้านจากโตเกียวคนหนึ่งซึ่งเป็นสตรีวัยประมาณห้าสิบที่สูญเสียเพื่อนสนิทในอุบัติเหตุทางรถยนต์บอกว่า เธอเริ่มเรียนภาษาฝรั่งเศส แต่การเปลี่ยนเสียงของตัวเอง การทำเสียง *รรรรร* และสำเนียงที่ซับซ้อน ก็ทำให้เธอรู้สึกเหมือนเป็นผู้หญิงคนใหม่ได้แล้ว “ฉันไม่มีวันพูดภาษานี้เป็นหรอกค่ะ ฉันไม่เอาไหนจริงๆ แต่คุณคงนึกไม่ออกหรอกว่ามันให้ความรู้สึกดีแค่ไหนที่ได้พูดคำว่า *บงซูรรรรร*⁷

โทรศัพท์สายสุดท้ายของอีฟีนีมาจากอิวะเตะ ซึ่งเป็นหนึ่งในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติในปี ค.ศ. 2011 ผู้ควบคุมรายการขายตามองช่างเทคนิคควบคุมเสียงที่มองอยู่อยู่คู่ใหญ่ก่อนจะหลุบสายตาลงมองแผงควบคุม และมองอยู่อย่างนั้นจนโทรศัพท์สายสุดท้ายจบลง

สีนามิคือสิ่งที่คร่าชีวิตภรรยาของผู้ฟังรายนี้ เช่นเดียวกับแม่และลูกสาวของยูอิ บ้านของพวกเขาถูกกระแสน้ำพัดแบบถอนรากถอนโคน ร่างภรรยาเขาถูกลากผ่านซากปรักหักพัง และถูกบันทึกไว้ที่อยู่ออยู่ท่ามกลาง *ยูคูเอะ ฟุเม*⁸ หรือ ‘ไม้ทราบดีตำแหน่งที่อยู่’ หรือคนที่หายสาบสูญ เวลานี้เขาอาศัยอยู่ที่บ้านของบุตรชายซึ่งอยู่ห่างไกลจากทะเลมาก มันเป็นที่ซึ่งทะเลคืออะไรบางอย่างที่คุณเห็นแค่ในรูปภาพเท่านั้น

⁶ ขนมข้าวกรอบของญี่ปุ่น มีรูปทรง ขนาด และรสชาติสารพัด ปกติจะมีรสเค็มและเผ็ด แต่บางครั้งก็หวาน

⁷ Bonjour ภาษาฝรั่งเศส แปลว่า สวัสดี

⁸ หมายถึง ‘ไม้ทราบดีตำแหน่งที่อยู่’ ใช้อธิบายถึงศพที่ยังไม่พบหลังเกิดภัยธรรมชาติ

“คือว่า...” เสียงนั้นเริ่มพูดระหว่างการสูบบุหรี่อยู่ตลอดเวลา “...มันมีตู้โทรศัพท์ที่ตู้นี้อยู่ในสวนบนเนินเขาในที่ที่ห่างไกล โทรศัพท์เครื่องนี้ไม่ได้เชื่อมต่อกับอะไรทั้งนั้น แต่เสียงของคุณจะถูกพัดพาไปกับสายลม ผมจะพูดว่า *สวัสดี โยโกะ คุณสบายดีไหม* แล้วผมก็รู้สึกตัวเองกลายเป็นคนเดิมที่ผมเคยเป็นมาก่อน ภรรยาผมกำลังฟังผมพูดอยู่ในครัว เธอกำลัง่วนกับการเตรียมมือเช้าหรือมือค่ำ และฟังผมบ่นว่ากาแฟร้อนลวกลิ้น...”

“...เมื่อคืนวานนี้ผมอ่านนิทานเรื่อง *ปีเตอร์แพน* ให้หลานชายผมฟัง มันเป็นเรื่องของเด็กชายบินได้ที่สูญเสียเงาของเขาไป และเด็กหญิงที่เย็บเงาไว้กับสันเท้าของเขากลับคืน คุณรู้มั๊ยว่าผมคิดว่านั่นคือสิ่งที่เราทำเมื่อเราขึ้นไปยังสวนของซูซูกิซังบนเนินเขาสูงนั้น เรากำลังพยายามเอาเงาของเรากลับคืนมา”

ทุกคนในสตูดิโอที่นั่งเบาะกับจู่ ๆ ก็มีวัตถุต่างแดนขนาดใหญ่มีที่มาไพล่จากไหนไม่รู้มาอยู่ท่ามกลางพวกเขา

แม้กระทั่งยูอิกิยังไม่พูดอะไรสักคำทั้ง ๆ ที่ปกติแล้วเธอเป็นคนที่เก่งเป็นเลิศในการตัดบทผู้ฟังที่โत्र.เข้ามาและพูดเจ้อย่างไม่หยุดด้วยคำพูดสั้น ๆ ที่ยอوبرจงเลือกสรรอย่างดี เธอสะดุ้งตื่นจากภวังค์เมื่อชายคนนั้นโอบและเจ้าหน้าที่ควบคุมเสียงรีบกลบเสียงโอบให้เลือนหายไป ยูอิกิรับแนะนำเพลงต่อไป และต้องผะกับชื่อเพลง มันช่างเป็นเรื่องบังเอิญโดยแท้ เพราะมันคือเพลง ‘มิสซิสตัลโลเวย์ : อิน เดอะ การ์เด้น’ ของแมกซ์ ริกเตอร์

คืนนั้นมีข้อความส่งเข้ามาอีกมากมาย และยังมีเข้ามาอยู่เรื่อย ๆ แม้กระทั่งขณะที่ยูอิกิอยู่บนรถไฟก่อนขบวนสุดท้ายมุ่งหน้าไปชิบูยะ และ

อยู่บนขบวนสุดท้ายไปคิโจจิ

ยูอิหลับตาลงแม้ว่าจะห่างไกลจากคำว่างว่ง เธอคิดทบทวน คำพูดของผู้ฟังคนนั้นกลับไปกลับมาครั้งแล้วครั้งเล่า รวากับกำลัง ย่ำเท้ากลับไปกลับมาบนถนนสายเดิม และจะค้นพบรายละเอียดใหม่ ทุกครั้ง เช่น ป้ายชื่อถนน ชื่อร้าน บ้านหลังหนึ่ง เธอจะไม่ยอมหลับ จนกว่าจะจำเส้นทางนั้นได้ขึ้นใจ

วันรุ่งขึ้น ยูอิขอลางานสองวัน ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่เธอลางาน นับตั้งแต่แม่กับลูกสาวของเธอเสียชีวิต

ยูอิสตาร์ตรถหลังจากที่จอดทิ้งไว้นาน เธอเติมน้ำมันเต็มถัง แล้วขับรถตามคำสั่งของระบบนำทางด้วยดาวเทียมมุ่งหน้าตรงไปยัง สวนของซูซูกิซัง

แม้ว่ามันอาจจะไม่ใช่ความสุข แต่อย่างน้อยก็เป็นความโล่งใจ ที่กำลังจะกลายเป็นสิ่งที่จับต้องได้

รายการเพลงสำหรับคืนนั้นในช่วงจัดรายการของยูอิที่สถานีวิทยุ

เฟเคียร์ : “จอนเฮ พาร์ตทู”

ฮันส์ ชิมเมอร์ : “ไทม์”

เฟลด์ : “เมลิเฟอร์”

แอกเนส โอเบล : “สโตน”

ซากาโมโตะ คิว : “อุเอะ โอ มุอุอิเตะ อารุโด” (ฉันเงยหน้ามอง
ขณะที่ฉันเดิน)

เดอะ ซินีเมติก ออร์เคสตรา : “อะไรวัลพี ออฟ เดอะ เบิร์ดส แอนด์
ทรานส์ฟอร์เมชัน”

แมกซ์ ริกเตอร์ : “มิสซิสตัลโลเวย์ : อิน เดอะ การ์เด็น”

แวนซ์ จอย : “คอล อีฟ ยู นีด มี”

ขณะที่ยูอิขับรถวนไปมาตามระบบนำทางด้วยดาวเทียม เธอก็ต้องพยายามอย่างสุดฤทธิ์ที่จะไม่รู้สึกคลื่นไส้

ภาพวิหะเลมีผลกระทบแบบนี้ต่อเธอในช่วงสองสามนาที่แรก ทุกครั้งที่เห็น มันราวกับว่าแค้นอง น้ำทะเลก็จะไหลกรากเข้าปาก และทำให้เธอสำลัก เธอจะรีบหาอะไรอย่างอื่นใส่ปากแทน เช่น ช็อกโกแลตชิ้นหนึ่ง หรือลูกกวาดเม็ดหนึ่ง และเพียงครู่เดียวเธอก็จะคุ้นชินกับภาพ และความรู้สึกคลื่นไส้ก็จะบรรเทาเบาบางลง

ในช่วงหนึ่งเดือนหลังเกิดสึนามิ ยูอิอาศัยอยู่ในเต็นท์ผ้าใบ ขนาดสองคูณสามเมตรในโรงยิมของโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่ง ร่วมกับคนอื่น ๆ อีกหนึ่งร้อยยี่สิบคน แต่เธอไม่เคยรู้สึกอ้างว้าง เมื่ออยู่ที่ไหนมากเท่ากับเมื่ออยู่ที่นั่น

ถึงแม้ว่าหิมะจะตกหนัก ซึ่งแทบไม่เคยเกิดขึ้นในเดือนมีนาคม ก็ตาม แต่ยูอิก็จะออกไปข้างนอกให้บ่อยที่สุดเท่าที่จะบ่อยได้ ยูอิจะเดินเบียดผ่านรอยแยกบนกำแพงสนามเด็กเล่นของโรงเรียน และจะเกาะอยู่กับต้นไม้ที่ดูเหมือนว่ารากของมันยังฝังแน่นอยู่ในพื้นดิน

จากตรงนั้นยูอิจิจะพิจารณาทะเลที่เวลานี้กลับไปอยู่ในที่ที่ถูกต้อง
เหมาะสมของมัน และดูกองซากปรักหักพังที่มันทิ้งไว้ข้างหลัง

ยูอิจิเพ่งมองท้องทะเลอย่างจริงจัง เธอไม่ได้มองอะไรอื่นเลย
มาหลายสัปดาห์แล้ว เพราะเชื่อว่าเธอจะได้พบกับคำตอบในนั้น

ทุกเช้าและทุกเย็น ยูอิจิจะไปที่ศูนย์ข้อมูลพร้อมกับคำถามเดิม
ชื่อกับรูปพรรณสัณฐานของคนสองคน...ผมแก่และสองข้าง...ผมสีเทา
ยาวประป่า...สีกระปรอง...ไผ่บนหน้าท้อง

ตอนขากลับ ยูอิจิจะรีบใช้ห้องน้ำของโรงเรียนซึ่งมีไว้ให้เด็กอายุ
หกขวบถึงสิบเอ็ดขวบ แล้วก็เดินไปมาตามทางเดินที่ติดภาพวาดและ
การบ้านของเด็ก ๆ ไว้บนกำแพง จากนั้นเธอก็จะรีบกลับไปยังพื้นที่
สี่เหลี่ยมจัตุรัสเล็กๆ ของชีวิตเธอ และอยู่เงียบ ๆ ด้วยความเบื่อหน่าย
กับเรื่องเหลวไหลรายรอบ

คนบางคนท่ามกลางผืนผ้าใบที่ปูบนพื้นกระเบื้องยางก็ไม่ยอม
หยุดพูด พวกเขาจำเป็นต้องพูดออกมาดัง ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าเหตุการณ์นี้
เกิดขึ้นจริง ๆ แต่บางคนก็ไม่พูดอะไรเลย รวากับว่าพวกเขาหวาดกลัว
ที่จะอ่านหน้าถัดไปที่ซึ่งพวกเขารู้ดีว่าจะต้องเกิดโศกนาฏกรรมขึ้น
พวกเขาเกลียดกล่อมตัวเองให้เชื่อว่าถ้าไม่ได้พลิกหน้าต่อไป สิ่งที่ไม่อาจ
หลีกเลี่ยงได้ก็จะไม่เกิดขึ้น และยังมีบางคนที่ไม่มีอะไรจะพูดเพราะ
พวกเขารู้ทุกอย่างหมดแล้ว แต่คนส่วนใหญ่กำลังรอ และยูอิจิเป็นหนึ่งใน
นั้น

คุณเป็นคนในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งของสองกลุ่มนี้ ขึ้นอยู่กับว่า
คุณได้ข้อมูลอะไรจากศูนย์ข้อมูล...คนสองกลุ่มที่ว่านี้คือกลุ่มคนที่รู้ดี
อยู่แล้วและกลุ่มคนที่กำลังรอคอย...บางครั้งบางคนก็ย้ายไปยังศูนย์

หลบภัยอีกแห่งที่ซึ่งพวกเขาจะได้พบว่าผู้คนที่พวกเขาเฝ้ารอกำลังรอพวกเขาอยู่

มีเรื่องราวที่น่าทึ่งหลายร้อยเรื่องให้เล่า เมื่อคุณมองย้อนกลับไปในอดีต คุณจะเห็นว่าทุกอย่างดูเหมือนเป็นส่วนหนึ่งในแผนการ (“ถ้าฉันไม่ได้นอนป่วยอยู่บนเตียง...” “ถ้าฉันเลี้ยงวัวแทนที่จะเลี้ยงช้าง...” “ถ้าฉันไม่ได้ลงจากรถ...” “ถ้าเราไม่ได้กลับบ้านเพื่อกินข้าวเที่ยง...”)

ทุกคนได้ยินเสียงของหญิงสาวซึ่งทำงานที่ศาลากลางซึ่งอยู่ห่างจากทะเลหนึ่งร้อยเมตร เธอประกาศเตือนภัยผ่านลำโพงไม่หยุดว่าสึนามิกำลังมา เธอออกคำสั่งซ้ำ ๆ ซาก ๆ ให้วิ่งขึ้นเขาหรือขึ้นไปยังบันไดของตึกคอนกรีตเสริมเหล็ก ทุกคนรู้ว่าแม้กระทั่งเธอเองก็ยังไม่รอด

ภาพบนโทรทัศน์มีถ้อยคำที่ตอนนั้นทุกคนกำลังรอคือเป็นเวลาหลายชั่วโมงเพื่อชาร์จแบตเตอรี่ ได้แสดงภาพย้อนหลังที่ไม่น่าดูของผู้คนทั้งหญิงชายและเด็กที่กำลังเกาะอยู่บนหลังคา ภาพรถพลิกคว่ำ และภาพบ้านเรือนที่...หลังจากต่อสู้อย่างหนัก...ได้ไหลตามเจ้าของบ้านลงไปในกระแสน้ำเชี่ยวกรากซึ่งหมุนตัวเหมือนน้ำในเครื่องซักผ้า

และยังมีไฟซึ่งไม่เคยมีใครคิดว่าจะเอาชนะน้ำได้ เราถูกสอนตั้งแต่สมัยยังเด็กว่า กรรไกรชนะกระดากะดาชนะชนะก้อนหิน และน้ำชนะไฟเสมอ น้ำจะดับไฟและช่วยรักษาชีวิตของเราไว้ บทเรียนจากวัยเด็กเหล่านั้นไม่ได้สอนให้ใครรู้ว่า เวลาคือสิ่งสำคัญ และคว้นเข้าไปเติมปอดเราได้เร็วกว่าทุกอย่าง ไม่มีใครคาดคิดว่า คุณจะตายจากเปลวไฟในสึนามิโดยที่น้ำไม่ทันได้สัมผัสตัวคุณเลย

ยูอียืนอยู่บนพื้นที่สูงที่ล้อมรอบเมืองซึ่งเป็นที่ที่เธอวิ่งมาใน

วันนั้นหลังจากที่แผ่นดินไหวครั้งแรก เธอจับตามองทะเลืบมาข้างหน้า มันมาอย่างช้าๆ เจียบเจียบ และหาญกล้า รวากับว่าจุดหมายปลายทางของมันเป็นสิ่งที่ไม้อาจหลีกเลี่ยงได้ ทะเลจะทำอะไรหากไม่ใช่ขีดเข้าฝั่งแล้วก็ถอยกลับไปอีกครั้ง

วันนั้นยูอียู่ไกลบ้าน แม่เธอส่งข้อความบอกวานางกับลูกสาวของยูอียเดินทางเกือบจะถึงศูนย์หลบภัยท้องถิ่นแล้ว มันทำให้ยูอิมั่นใจ เธอจึงแค่เดินตามผู้คนรายรอบ เธอช่วยหญิงชราคนหนึ่งที่ยพยายามเดินอย่างยากลำบาก เธอพยายามทำตัวให้มีประโยชน์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เธอเชื่อลึกๆ ในใจว่าเธอจะต้องเป็นผู้รอดชีวิตคนหนึ่ง เธอรู้สึกจะอายุแก่ใจด้วยซ้ำในความโชคดีของตัวเอง

เมื่อมาถึงพื้นที่โล่งกว้างบนด้านข้างของภูเขา ทุกคนยืนมองออกไปรากับกำลังยืนบนที่นั่งชมชั้นลอยในโรงละคร พวกเขาถือโทรศัพท์ไว้ในมือ และรู้สึกมีชีวิตรู้ว่าด้วยศรัทธาอย่างเหลือล้นในเทคโนโลยี พวกเขาดูเหมือนเด็กๆ อีกครั้ง ทุกคนกลับมาอยู่ในวัยที่ไม่มีความแตกต่างอะไรระหว่างความหวาดกลัวกับความตื่นเต้น แต่เมื่อทะเลขีดเข้ามาถึงแผ่นดินและไม่ยอมหยุดจนกระทั่งมันมาถึงเชิงเขา ทุกคนจึงเจียบกริบ

ภาพตรงหน้าดูเหมือนฝันมากเกินไปจนยูอียไม่แน่ใจอยู่นานกับภาพที่เห็น

สื่อนามิขึ้นสูงกว่าที่พยากรณ์ไว้ สูงมากเกินไปจนในบางแห่งคำว่า 'ศูนย์หลบภัย' กลายเป็นสิ่งที่ไม่ใช่สูตรสำเร็จ แต่เป็นคำที่สะกดผิดเป็นคำจำกัดความที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งทำให้คำว่าศูนย์หลบภัยกับคำว่าศูนย์แห่งความตายกลายเป็นสิ่งเดียวกัน ทั้งๆ ที่ในความเป็นจริงแล้วมันไม่เหมือนกันเลย และนั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับลูกสาวและแม่

ของเธอ เมื่อไปถึงศูนย์หลบภัย ทั้งสองพบว่าแม้แต่ความตายเท่านั้นที่กำลังรอพวกเธออยู่

ยูอียอมรอรอบอยู่บนผืนผ้าใบกว้างสองเมตรคูณสามเมตรนั้นเป็นเวลาหนึ่งเดือน โดยที่บางครั้งเธอก็ลืมไปแล้วว่าตัวเองกำลังทำอะไร ข้าวของสองสามอย่างที่เธอมีติดตัวตอนที่เกิดแผ่นดินไหววางกองอยู่รอบตัวเธอดูจมาลย์ นอกเหนือจากนั้นก็ยังมีขวดน้ำผ้าขนหนู ราเมนอบแห้งแบบถ้วย ไอศกรีม¹ ธัญพืชอัดแท่ง ผ่าอนามัย และเครื่องดื่มชูกำลัง ยูอียูกวาดล้อมไปด้วยข้าวของเหล่านี้ที่เริ่มมีอายุเก่าลงและเก่าลง ขณะที่เธอรอให้เรื่องทั้งหมดนี้จบลงเสียที

ในที่สุดก็มีคนพบศพแม่กับลูกสาวของเธอ ยูอียิ่งเลิกลมลงทะเล

¹ ข้าวปั้นญี่ปุ่น มักทำจากข้าวขาว และห่อด้วยสาหร่ายในริซัดแผ่น มีไส้ปลาหรือผักเค็มหรือหวาน หรือดอง

รายงานตัวเลขล่าสุดของผู้ประสบภัยพิบัติในภูมิภาคโทโฮคุจาก
เว็บไซต์ Hinansyameibo.katata.info เมื่อวันที่ 10 มกราคม
ค.ศ. 2019

ยืนยันผู้เสียชีวิต : 15,897

สูญหาย : 2,534

พลัดถิ่น : 53,709

เสียชีวิตสืบเนื่องจากภัยพิบัติ : 3,701

ยูอิชัรบรไปตามถนนสี่เทาของเมืองโอะสึจึซึ่งปราศจากผู้คน มันเป็นหนึ่งในพื้นที่ที่ถูกภัยพิบัติปี ค.ศ. 2011 เล่นงานหนักที่สุด หนึ่งในสิบของประชากรของที่นี่ถูกทะเลกลืนกิน หรือไม่กี่เสียชีวิตจากไฟที่ลุกโชนเป็นเวลาหลายวัน

เมืองโอะสึจึถูกสึนามิทำลายล้างจนไม่เหลืออะไร เวลานั้นมันดูเหมือนท้องทุ่งกว้างใหญ่ที่มีแต่ดินโคลนสลับกับซากปรักหักพังของตึกไม่กี่หลัง รถเกี่ยดินและรถยนต์ไม่กี่คัน ซึ่งจุดประสงค์ของมันเป็นเรื่องที่ยากจะคาดเดา

มันทำให้ยูอึนี่ถึงสุสานชาวพุทธที่ทอดยาวเหยียดและกึ่งว่างเปล่าแห่งหนึ่งที่จู่ๆ ก็โผล่ให้เห็นบนภูเขาสูง

ธงแนวตั้งที่ใช้ประกาศว่าพื้นที่ตรงนั้นกำลังมีการดำเนินงานอยู่ และบนธงมีชื่อของบริษัทก่อสร้างต่างๆ ที่ทำงานง่วนอยู่ในบริเวณนั้น กำลังโบกสะบัดไปมาด้วยแรงลมที่พัดไม่หยุดหย่อน

ขณะที่ยูอิชัรบรไปตามชายฝั่งบนถนนที่เตี้ยวกว้างเดี่ยวแคบ เลียบความโค้งตามธรรมชาติของอ่าว เธอก็เกิดความคลางแคลงใจ

ขึ้นมา อะไรจะเกิดขึ้นถ้าชายที่โทร.เข้ามาที่สถานีวิทยุคนนั้นพูดผิด ไม่ได้พูดผิดเรื่องสถานที่ซึ่งเธอเจอมันแล้วบนแผนที่พร้อมกับหมายเลข โทรศัพท์และหมายเลขโทรสาร แต่เธอไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ได้ผลสำหรับเขา จะได้ผลสำหรับเธอด้วยหรือเปล่า

ตู้โทรศัพท์ในสวนกับโทรศัพท์ไม่ได้ต่อสายที่คุณพูดคุยกับบุคคลอันเป็นที่รักที่คุณได้สูญเสียไป อะไรบางอย่างทำนองนั้น ปลอบประโลมจิตใจผู้คนได้จริง ๆ หรือ ว่าแต่ว่าเธอจะพูดอะไรกับแม่ของเธอ เธอจะพูดอะไรกับลูกสาวตัวน้อยของเธอ แค่คิดแบบนี้ก็ทำให้เธอเวียนแล้ว

ระบบนำทางด้วยดาวเทียมคอยแต่จะให้คำสั่งที่ขัดแย้งกัน อยู่เสมอ เวลานี้ยูอิเข้ามาใกล้มากเสียจนมันไม่ยอมให้ข้อมูลที่แน่นอนกับเธออีก ยูอิเบนรถเข้าข้างทางแล้วดับเครื่อง

มันจะเป็นอย่างไรถ้าสวนเบลล์การ์เดียมเต็มไปด้วยผู้คนจนเธอต้องยืนเข้าคิว...ผู้คนที่ไม่ได้มีคนตายที่พวกเขาอยากคุยด้วย...ผู้คนที่ไม่ได้มีปัญหาที่ยังไม่ได้แก้ไขกับผู้ที่อยู่อีกด้าน

ยูอินึกภาพสระวายน้ำขนาดใหญ่มีมาของชาวจีนที่ซึ่งทั้งหมดที่คุณเห็นคือเนื้อหนังมังสา หมวกวายน้ำสารพัดสีและห้วงยางเป่าลม ทุกคนอยากลงน้ำ แต่ไม่มีใครวายน้ำได้ น้ำที่อยู่ข้างใต้เป็นแค่จินตนาการที่แต่งขึ้น

ยูอิมั่นใจว่าเธอไม่มีวันพูดโทรศัพท์ได้ถ้ามีคนกำลังรออยู่ข้างนอก

มันจะเหมือนกับการเข้าห้องน้ำที่โรงเรียน คุณทำธุระใกล้เสร็จหรือยัง คุณจะอยู่ในนั้นอีกนานแค่ไหน

ยูอิควานมือในถุงพลาสติกที่มีของมากจนล้นออกมาบนเบาะ

ผู้โดยสาร เธอแกะห่อ โอนิกริ ที่ซื้อมากับช็อกโกแลตและกาแฟ กระป๋องหนึ่งก่อนจะออกจากโตเกียว เธอเคี้ยวพลางสำรวจดูภูมิประเทศ

มันเป็นมุมนิรนามมุมหนึ่งในชนบทที่มีแต่อาคารเก่าโทรม บ้านเรือนสองชั้นหลังคากระเบื้องสีน้ำเงินกับสวนขนาดใหญ่พร้อมห้องเก็บของ ผักที่ปลูกเรียงเป็นแถวอย่างประณีต และเล่าไก่ที่ดูแปลกๆ ทางขวามือของเธอคือทะเลซึ่งถูกบังด้วยโค้งของเนินเขา ข้างหลังเธอคือภูเขาใหญ่ที่ไม่อาจเคลื่อนย้ายได้

ยูอิติมำกับภูมิประเทศแล้วก็รู้สึกผ่อนคลาย ไม่มีการจราจร ไม่มีร้านค้า ความหวาดกลัวของเธอก็จะมีผู้คนแออัดรอบตู้โทรศัพท์นั้นไม่เป็นจริง

ทันใดนั้น หลังจากมีแต่หมู่เมฆและม่านฝนอยู่หลายชั่วโมง จู่ๆ แสงแดดก็ทออาบพื้นดิน ยูอิตสังเกตเห็นลูกพลับแขวนไว้หลายแถวได้ขายคาบ้านหลังหนึ่งเพื่อตากให้แห้ง เธอมองกระจกมองหลัง และเห็นชายคนหนึ่งกำลังเดินออกจากบ้านหลังนั้น แล้วป็นขึ้นบันไดซึ่งวางพิงต้นไม้ที่มีกิ่งมากมาย เขาถือกรรไกรไว้ในมือ และพร้อมจะตัดแต่งต้นไม้

ยูอิตคิดจะถามเขาถึงเส้นทางไปบ้านของซูซูกิซังกับโทรศัพท์แห่งสายลม ไซ่ สเวนเบลล์การ์เดีย คุณรู้จักมันไหมคะ แต่เธอลังเลเมื่อตระหนักได้ว่าคำถามนี้จะเผยความเศร้าเสียใจของเธอให้คนแปลกหน้ารู้ ยูอิตเกลียดเวลาที่สีหน้าผู้คนเปลี่ยนไป ความสงสัยจะทำให้พวกเขายึดอย่างอึดอัด หรือไม่ก็ถดถอยกลับเข้าสู่ท่าที่สุภาพเยือกเย็น

แล้วร่างของชายคนหนึ่งก็โผล่มาอย่างนุ่มนวล แต่ผมสีเทาก็ผ่าน

เข้ามาในภาพสะท้อนบนกระจกมองข้าง ยูอิรู้ว่าเขาก็เหมือนกับเธอ เขาคือผู้รอดชีวิต

ยูอิอธิบายไม่ได้ แต่เธอเห็นมุมมืดหม่นแวบๆ ในเครื่องหน้าของเขา ความมืดหม่นที่เธอรู้จักดี มันเป็นมุมของคนที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลัง เป็นมุมที่พวกเขายอมละทิ้งความรู้สึกทั้งหมด แม้กระทั่งความสุขเพื่อหลีกเลี่ยงความรู้สึกทุกซ์ทรมานกับความเจ็บปวดของผู้อื่น ชายคนนี้ถือแผนที่ไว้ในมือ หมวกก๊อปหลุบต่ำบนศีรษะ และแผ่นกระดาษยับย่นปลิวสะบัดแนบอก เขากำลังเหลียวมองรอบๆ หออะไรบางอย่าง

ในช่วงหลายปีต่อมา ยูอิเริ่มทำความรู้จักชายคนนี้ เธอจะมองแผ่นหลังเขาที่โค้งเหนือโทรศัพท์แห่งสายลม ภาพเขายกหูโทรศัพท์แนบหู และภาพตัวเขาถูกแบ่งอยู่ในบานกระจกสี่เหลี่ยมจัตุรัสเล็กๆ ของตู้โทรศัพท์

เขาจะถือถุงใบเล็กๆ มาด้วยทุกครั้ง โดยจะถือไว้ในมืออย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้มันบี้แบน ในถุงจะมีกล้วยกับแอมคลรี่ไส้ครีมสดใหม่พิเศษที่ภรรยาเขาชอบอย่างละสองชิ้น พวกเขาสองคน...ยูอิกับฟูจิตะซัง...ได้สร้างประเพณีของพวกเขาเองด้วยการนั่งกินด้วยกันบนม้านั่งยาวที่เบลล์การ์เดีย

ทั้งสองจะนั่งมองออกไปยังท้องทะเลด้วยหัวใจที่ใสกระจ่าง เพราะถึงแม้ว่ายูอิได้ย้ายไปอยู่โตเกียวและคอยอยู่ห่างๆ จากทะเลนับจากเหตุการณ์สึนามิ แต่หลังจากผ่านไปหนึ่งปีครึ่ง ยูอิก็เริ่มโหยหามันอีกครั้ง ทุกคนพูดเหมือนกันหมดว่า ตอนแรกคุณจะไม่เกลียดมัน จากนั้นคุณก็จะค่อยๆ เริ่มรักมันอีกครั้งด้วยความรู้สึก

ที่เจ็บปวดรวดร้าวแบบเดียวกับที่คุณอาจรู้สึกกับลูกชายของคุณ
ที่ฆ่าใครบางคน แม้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม คุณจะไม่มีวันตัดขาด
เขาได้

“กาลเวลาอาจผ่านไป แต่ความทรงจำถึงคนที่เรารักไม่เคยแก่เลย
มีแต่เราเท่านั้นที่แก่” ชายคนนี้น่าจะพูดแบบนี้บ่อย ๆ เวลานี้เขา
กำลังวางแผนที่อีกครั้งขณะที่ลมพัดหยอกล้อเรือนผมของเขา

ยูอิก้าวลงจากรถและได้กลิ่นไอเค็มจุนมากในอากาศ แฉฉอน
ว่าทะเลอยู่ใกล้ ๆ แต่กลิ่นจุนของมันที่เต็มจุมุกทำให้เธออึดอัด เธอ
รีบล็อกประตูรถเพื่อไม่ให้ตัวเองมีโอกาสเปลี่ยนใจและขับรถกลับ

ยูอิกเดินเข้าไปหาชายคนนั้นที่เวลานี้เดินข้ามถนนแล้วและกำลัง
จะเริ่มเดินขึ้นเนิน เธอทิ้งทะเลไว้ข้างหลัง แล้วมองขึ้นข้างบน

ยูอิกู้สึกได้ถึงแรงลมที่พัดบนแผ่นหลังราวกับว่ามันกำลังผลักเธอ
ไปข้างหน้า มันให้ความรู้สึกเหมือนเป็นมือจริง ๆ ที่วางอยู่บนแผ่นหลัง
ของเธอ แล้วค่อย ๆ ดันเธอขึ้นไปตามทางเดินที่ค่อย ๆ ลาดขึ้นสู่ภูเขา
คูจิระยามะ หรือภูเขาอาฟุ

“ขอโทษค่ะ” ยูอิก้องเรียกพลางพยายามตามให้ทันชายคนนั้น
แต่เสียงเธอถูกกลืนไปกับเสียงลม เธอพูดอีกครั้ง *すみません*¹ เทียวนี้
คำพูดนี้ไม่หายไปกับสายลม และมันดังไปถึงหูเขา

ชายคนนั้นหันมามอง แผนที่ยับย่นแนบอก

เขายิ้ม แค่ว่าตามองเพียงครั้งเดียว เขาก็รู้ว่าเธอก็เหมือนกับ
เขา พวกเขาที่มาที่นี่ด้วยเหตุผลเดียวกัน

¹ แปลว่า ขอโทษหรือเสียใจ

คำพูดอื่นๆ ที่ฟูจิตะซังมักพูดบ่อยครั้ง

“การนอนหลับช่วยเยียวยาทุกสิ่ง”

“มันยากที่จะรู้จักตัวคุณเองถ้าคุณไม่รู้จักผู้อื่น” (คำพูดอ้างอิงของมียาโมโตะ มุซาชิ)

“คุณไม่เคยหาบุญແຈເຈเวลาที่คุณอยากออกไปข้างนอก”

“กาแพคป์บุชชีโนอวยขึ้นมากเมื่อรอยหน้าด้วยชินนามอน”

“การรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งแค่ตื้นๆ มักเป็นอันตรายมากกว่าไม่รู้อะไรเลย” (คำพูดอ้างอิงอีกครั้งจากมียาโมโตะ มุซาชิ)

หมายเหตุ : หนังสือเรื่อง *The Book of Five Rings* เขียนโดยมียาโมโตะ มุซาชิ และเรื่อง *The Prince* เขียนโดยนิคโคโล มาเคียเวลลี คือหนังสือเล่มโปรดของฟูจิตะซัง

“กาลเวลาอาจผ่านไป แต่ความทรงจำถึงคนที่เรารักไม่เคยจางเลย มีแต่เราเท่านั้นที่แก่”

นวนิยายซาบซึ้ง ประทับใจ ไม่อาจลืมเลือน **ที่ได้รับแรงบันดาลใจจากเรื่องจริง**
เราทุกคนล้วนมีอะไรบางอย่างจะบอกคนที่เรารู้อยู่เสียไป...

มี**ผู้โทรศัพท์**ที่เลิกใช้แล้วตู้หนึ่งตั้งอยู่ในสวนบนเนินเขาที่มีลมพัดแรงในญี่ปุ่น จากตรงนั้นมองเห็นทะเลได้เป็นเวลาหลายปีแล้วที่ผู้คนเดินทางมาเขียน**ผู้โทรศัพท์**ตู้นี้เพื่อยกหูโทรศัพท์ขึ้น
และ**พูดฝากสายลม**ให้นำข้อความของพวกเขามาบอกคนรักที่ไม่ได้อยู่กับพวกเขาอีกต่อไป
เมื่อ**อยู่**สูญเสียชีวิตเป็นแม่กับลูกสาวในเหตุการณ์สึนามิ เธอสงสัยว่าเธอจะมีชีวิตต่อไปได้อย่างไร
แล้ววันหนึ่งเธอก็ได้ยินเรื่อง**ผู้โทรศัพท์**นี้ จึงตัดสินใจเดินทางไปที่นั่นเพื่อพบกับคนที่เธอรักมากที่สุด

แต่ยามที่**คุณ**สูญเสียทุกอย่าง คำพูดที่ถูกต้องเหมาะสมอาจเป็นสิ่งที่หายากที่สุด...

แล้วยูอิกิเจอกาเคชิ สามิที่สูญเสียภรรยาของเขาไป

และลูกสาวของเขาที่ไม่ยอมพูดอะไรอีกเลยหลังการสูญเสียของพวกเขា

สิ่งที่เกิดขึ้นต่อจากนี้ไปจะทำให้หัวใจคุณอบอุ่นแม้ในยามที่รู้สึกราวกับว่ากำลัง**แหลกสลาย**...

หนังสือรวมเล่ม

ISBN 978-616-18-5386-0

9 786161 853860

ทดลองอ่าน

Illustration: Blueblurrymonday

325 หน้า